

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/275/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2718200245
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2718200245.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Ľuboslava Vanková, v právnej veci žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 47 233 516, proti žalovanému: H. G., nar. XX.X.XXXX, G. M. XXXX/XX, R., o zaplatenie 955,44 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica č. k. 7Csp/17/2018-55 zo dňa 17. júla 2018 v zamietajúcom výroku a vo výroku o trovách konania, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti o zaplatenie zmluvnej pokuty 0,04 % denne p o t v r d z u j e a vo zvyšku zamietajúci výrok a výrok o nároku na náhradu trov konania r u š í a vec mu v zrušenom rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 675 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 675 eur od 26.8.2015 do zaplatenia, a to do 15. dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku súd žalobu zamietol, súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania 41%, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie po citácii § 1 ods. 1, 2, § 9 ods. 2 písm. k), § 11 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, § 53 ods. 1, 2, 3, 5 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, § 544 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 517 ods. 1 prvá veta ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. vecne odôvodnil tým, že z vykovaného dokazovania mal súd preukázané, že žalobca uzatvoril s žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere dňa 17.3.2015, na základe ktorej mu preukázateľne podľa výpisu z účtu žalobcu poskytol úver 675 eur pri dohodnutej mesačnej splátke (vrátane úrokov, ako je uvedené v zmluve ods. 6) vo výške 26,54 eur, v počte 36 splátok. V zmluve bol síce uvedený úverový limit 750 eur, ale žalobca reálne preukázal len poskytnutie sumy 675 eur. Podľa vyjadrenia žalobcu a aj doloženej karty klienta žalovaný neuhradil nič. Súd ustálil, že právny vzťah medzi účastníkmi založený zmluvou o splátkovom úvere je nevyhnutné posudzovať podľa zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy bez ohľadu na to, že predmetná zmluva je tzv. absolútny obchod. S poukazom na vyššie uvedené a vychádzajúc zo zásady lex specialis derogat lex generalis, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ako i ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník súd vyhodnotil zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

Z obsahu zmluvy z 17.3.2015 si súd ustálil, že v nej nebol v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. jasne a určite vymedzený počet a termíny splátok úrokov a iných poplatkov. Bola uvedená len výška mesačnej splátky (v zátvorke, bolo uvedené že je to „vrátane úrokov“). Takýmto postupom sa obchádzali jednotlivé ustanovenia zák. č. 129/2010 Z.z. a to ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z., podľa ktorých zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Zákom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru nie je svojvoľné, ale predstavujú prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Pokiaľ pod poplatky nie je možné zahrnúť úrok a s ohľadom na to, že úroky sú splatné so splatnosťou jednotlivej splátky, úroky možno požadovať do zaplatenia a to aj predčasného, je úplne vylúčené, aby suma celkových úrokov bola pojatá priamo do mesačnej splátky. Nakoľko v zmluve nebola splnená základná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z., podľa ktorých zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, teda rozčlenením jednotlivých čiastok, nie len výšku splátok, je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z.z. Žalovaný preukázateľne neuhradil z reálne poskytnutého úveru nič a to ani po zaslaní mu výzvy na splatenie celého dlhu do 15 dní od podania výzvy na pošte, súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť práve túto sumu 675 eur spolu so zákonným úrokom z omeškania 5,05% ročne od 26.8.2015 do zaplatenia. Súd priznal žalobcovi zákonný úrok z omeškania od 26.8.2015, lebo úver bol zosplatený k 25.8.2015. V zvyšnej časti žalovanej istiny súd návrh zamietol.

Súd zamietol žalobu aj v časti uplatnenej zmluvnej pokuty 0,04% denne a to bez ohľadu na požiadavku, aby bol priznaný s úrokom z omeškania 0,55% ročne zo sumy 955,44 eur od 26.8.2015 do zaplatenia (ako je to ďalej uvedené v ods. 1 odôvodnenia tohto rozsudku) na základe týchto myšlienkových pochodov: Súd prihliadal na to, že popri sankciách majetkovej povahy ustanovené v Občianskom zákonníku (úroky alebo poplatok z omeškania) sa môže zabezpečenie záväzkov uskutočniť aj špeciálnymi zabezpečovacími prostriedkami, ktoré sa v konkrétnom prípade môžu použiť za účelom dosiahnutia väčšej istoty, že právo veriteľa bude uspokojené. Kým právne sankcie, ktoré postihujú dlžníka pre nesplnenie dlhu, nastávajú zo zákona (ako je v tomto prípade úrok z omeškania) sú všeobecnej povahy, k vzniku špeciálnych zabezpečovacích právnych prostriedkov je potrebný právny úkon. Pri skúmaní uplatneného nároku na zmluvnú pokutu si súd vychádzajú z § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka ustálil, že medzi účastníkmi nebola platne dohodnutá zmluvná pokuta, lebo nebola individuálne dohodnutá. Je občiahnutá v zmluve (bod 8, 8.1) ako súčasť predtlačenej formuláru a bez možnosti dlžníka ako spotrebiteľa ovplyvniť výšku samotnej výšky dennej zmluvnej pokuty. Ustanovenie o zmluvnej pokute považuje súd za neprijateľnú podmienku v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s čl. 3 b. 1 Smernice č. 13/1993 Rady EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a s poukazom na ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa, nakoľko požaduje od žalovaného ako spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením jeho záväzku, a spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. V zmysle judikatúry Súdneho dvora ES, má vnútroštátny súd posudzovať ex offo nekalý charakter zmluvnej podmienky, a tým vyrovnávať nerovnováhu, ktorá existuje medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom. Ak ide o neprimeranú doložku, má súd právomoc vyvodiť všetky dôsledky, ktoré vyplývajú podľa vnútroštátneho práva, aby sa uistil, že tento spotrebiteľ nebude uvedenou doložkou viazaný. Ustanovenie § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy obsahuje len demonštratívny, a teda neuzavretý výpočet neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Tento výpočet neprijateľných podmienok teda možno rozšíriť výkladom, keď z obsahu záväzku vyplynie značná nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Zákonodarca s účinnosťou od 01.01.2008 medzi neprijateľné podmienky zaviedol aj ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením jeho záväzku, (§ 53 ods. 3 písm. k) Občianskeho zákonníka). Doplnenie výpočtu zákonodarcom je len reakciou na nesprávnu aplikačnú prax s cieľom dosiahnuť jej zjednotenie, pričom k spresneniu výpočtu došlo už na základe smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Pri posudzovaní zmluvnej pokuty ako neprijateľnej podmienky vychádzal súd z posúdenia dojednanej zmluvnej pokuty, či táto spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, pričom ustanovenia § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia dodatku k zmluve o pripojení obsahovalo len demonštratívny výpočet podmienok, ktoré treba považovať za neprijateľné. Súd na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že zmluvná podmienka - zmluvná pokuta, ktorá je dohodnutá v rámci zmluvy ako štandardnej formulárovej spotrebiteľskej zmluvy, a ktorá je individuálne

nedojednaná, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. V zmysle eurokonformného výkladu § 53 ods. 1 a ods. 4 Občianskeho zákonníka je teda neplatná.

Vzhľadom na ustanovenie § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka v platnom znení nemôžu v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka ustanovenia o zmluvnej pokute v zmluve používať právnu ochranu (nález Ústavného súdu ČR sp. zn. 1.ÚS 342/2009, uznesenie KS v Žiline sp. zn. 9Co 236/2010 zo dňa 30.08.2010, uznesenie KS Prešov z 30.09.2009 sp. zn. 7CoE 34/2009, rozhodnutie KSv Nitre z 10.02.2009 sp. zn. 6Co 254/2008). Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jeho zmeny. Základnou zásadou spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku, t.j. ustanovuje, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky. Neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách sú absolútne neplatné, a teda nie je potrebné, aby sa ich neplatnosti spotrebiteľ dovolával. Podľa ustálenej judikatúry systém ochrany zavedený smernicou Rady 93/13 EHS o nekalých zmluvných podmienkach (ďalej len „smernica 93/13“) vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k prístúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom bez toho, aby mohol vplyvať na ich obsah (rozsudky Súdneho dvora EÚ z 27.6.2000, Oceano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98, Zb. s I-4941, bod 25, ako aj z 26. októbra 2006, Mostaza Claro, C-168/05, Zb. s. I-10421, bod 25, tiež čl. 37 uznesenia súdneho dvora vo veci C-76/10 Pohotovosť/Korčkovská).

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd vychádzal z § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP a vychádzal z čistého úspechu žalobcu. Žalobca žiadal priznať celkovo sumu 955,44 eur a súd mu priznal sumu 675 eur. Čiže žalobca bol úspešný vo výške 70,64% ($675 \times 100/955,44$), žalovaný bol úspešný vo výške 29,35 eur ($100-70,64$) a z toho vyplýva čistý úspech žalobcu 41% ($70,64-29,35 = 41,25$, zaokrúhlene 41%). Preto i súd priznal žalobcovi náhradu trov konania vo výške 41%. Po právoplatnosti tohto rozhodnutia súd prvej inštancie v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne o výške náhrady trov konania.

3. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca a to proti výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a pomernom priznaní náhrady trov konania. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. vyžaduje uvádzanie spôsobu započítania splátky na úver, istinu a úroky len v prípade, ak sa splátky priradujú k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Otázka údajnej povinnosti veriteľov v oblasti uvádzania výšky, počtu a termínov splatnosti vo vzťahu ku každej zložke mesačnej splátky už bola dostatočným spôsobom posúdená nielen v oblasti európskeho práva a to v súvislosti vo veci C-42/15, ale tiež na úrovni vnútroštátneho exkurzu a to v súvislosti s novelizáciou zákona o spotrebiteľských úveroch a aj so závermi Najvyššieho súdu v konaniach vedených pod spisovými značkami 3Cdo 146/2017, 4Cdo 211/2017 a 3Cdo 56/2018. Ak by zmluva mala obsahovať rozpísanie splátky, ako to uvádza súd, potom nevidí žiaden zmysel práva spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku podľa § 9 ods. 5 zákona. Pri konflikte dvoch výkladových metód treba vychádzať z takého prístupu, ktorý umožňuje obidve metódy rešpektovať. Z pohľadu jazykového výkladu je to potom taký prístup, ktorý žiadne členenie splátky nepožaduje. Pokiaľ súd prvej inštancie v rámci svojich záverov akcentuje dojednanie zmluvnej pokuty za úver uvedené v bode 8 zmluvy - sankcie ako zmluvnú podmienku, na ktorej žalovaný sa svojím konaním individuálne nepodieľal, odvolateľ dáva do pozornosti, že znenie predmetného článku obsahuje 4 body, pričom tieto náležitosti sú uvedené v závere zmluvy hneď nad podpisovou doložkou; je teda nanajvýš nepravdepodobné, aby o uvedenej okolnosti žalovaný nemal v čase podpisu zmluvy vedomosť. Napokon, už samotný záver o tom, že dojednanie o zmluvnej pokute bolo obsiahnuté práve v zmluve o revolvingovom úvere a jej umiestnenie nad podpisovou značkou strán sporu, vylučuje akýkoľvek predpoklad nekalého konania zo strany žalobcu. Žalovanému boli zmluvné dokumenty riadne pri podpise doručované. Výška zmluvnej pokuty bola dohodnutá v súlade s § 53b ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Odvolanie podáva podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) Civilného sporového poriadku a žiada, aby odvolací súd rozsudok v odvolaní nenapadnutej časti potvrdil a odvolanie v napadnutej časti zmenil tak, že žalobe vyhovie a žalovaného zaviazne k povinnosti náhrady trov konania žalobcu v celom rozsahu.

4. Žalovaný odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadril.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (aktuálne § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d), f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II., III. v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že je potrebné zamietajúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie v časti o zaplatenie zmluvnej pokuty potvrdiť (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku) a zvyšok zamietajúceho výroku a výrok o nároku na náhradu trov konania zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b), c) Civilného sporového poriadku) a vec mu v zrušenom rozsahu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

6. Už právoplatným vyhovujúcim výrokom preskúmaného rozsudku (§ 367 ods. 2 veta prvá Civilného sporového poriadku) súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 675 eur s úrokmi z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 675 eur od 26.8.2015 do zaplatenia do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Vzhľadom na to, že žalovaný proti preskúmanému rozsudku odvolanie nepodal, v tomto výroku rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť. Predmetom odvolacieho prieskumu tak zostal napadnutý zamietajúci výrok a napadnutý výrok o nároku na náhradu trov konania rozsudku súdu prvej inštancie. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a či právne správne posúdil žalobcov nárok v zamietajúcom výroku rozsudku súdu prvej inštancie.

7. Podanou žalobou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 955,44 eur, zmluvnú pokutu vo výške 0,04% denne a úrok z omeškania vo výške 0,55% ročne zo sumy 955,44 eur od 26.8.2015 do zaplatenia, tak že tento úrok a zmluvná pokuta spolu neprevýšia sumu 750 eur odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom celková suma tohto úroku z omeškania a tejto zmluvnej pokuty dosiahne sumu 750 eur len 5,05% ročný úrok z omeškania zo sumy 955,44 eur do zaplatenia. Súd prvej inštancie zamietol v časti žalobu dôvodiac, že zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru neobsahuje v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, pričom v takomto prípade sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) uvedeného zákona. Ďalej súd prvej inštancie považoval za neopodstatnený nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty 0,04% denne z dôvodu, že zmluvná pokuta nebola individuálne dohodnutá, a preto je neplatná. Žalobca nesúhlasil s rozsudkom súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku, tvrdil, že v zmluve o úvere je bližšie špecifikovaná výška, počet a platobný deň jednotlivých splátok, rovnako spôsob výpočtu celkových nákladov zmluvy o úvere, poukazoval v tejto súvislosti na rozsudok Súdného dvora Európskej únie zo dňa 9. novembra 2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróva, ďalej namietal, že výška zmluvnej pokuty bola dohodnutá priamo v zmluve a je v súlade s § 53b ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.

8. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru v časti, v ktorej pri aplikácii ustanovení § 9 ods. 2 písm. k), § 11 ods. 1 písm. b), d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy ustálil, že predmetný spotrebiteľský úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Nebolo pritom sporným, že predmetný záväzkový vzťah medzi stranami

bol založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere a preto sa spravuje príslušnými normami na ochranu spotrebiteľa.

9. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

10. Prioritne odvolací súd riešil odvolaním nastolenú otázku, či predmetná zmluva o úvere obsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej aj „zákon o spotrebiteľských úveroch“) a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

11. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej aj „smernica“) zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

12. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. i) smernice zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. Amortizačná tabuľka uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady; amortizačná tabuľka obsahuje rozpis každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o úvere môžu zmeniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o úvere.

13. Podľa čl. 10 ods. 3 smernice, keď sa uplatňuje odsek 2 písm. i), veriteľ sprístupní pre spotrebiteľa výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere.

14. Súdny dvor Európskej únie v rozsudku zo dňa 9. novembra 2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová (ďalej aj „rozsudok vo veci C-42/15“) konštatoval, že článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50. rozsudku), článok 10 ods. 2 písm. h) smernice stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52. rozsudku). Ďalej konštatoval, že z článku 10 ods. 2 písm. i) a článku 10 ods. 3 smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53. rozsudku), že pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti smernice 2008/48, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55. rozsudku). Tiež konštatoval, že článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave (bod 59. rozsudku).

15. Podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

16. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

17. V úvode všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov sa uvádza, že predložený návrh zákona „je svojím obsahom úplnou transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Uplatňovaním tejto novej úpravy bude slovenský úverový trh zosúladený v rámci vnútorného trhu Spoločenstva, čo prispeje k posilneniu dôvery a právnej istoty spotrebiteľov a poskytovateľov spotrebiteľských úverov najmä pri cezhraničných transakciách“. V závere všeobecnej časti dôvodovej správy k uvedenému zákonu sa konštatuje, že predkladaným zákonom je smernica transponovaná do slovenského právneho poriadku v plnom rozsahu.

18. V dôvodovej správe k ustanoveniu § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov sa zdôrazňuje zásadný význam ochrany spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, ktorý má mať dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí uvádzať celkovú výšku, menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie (v zmluve musí byť zrozumiteľne uvedené, aká je celková výška a mena poskytnutého spotrebiteľského úveru, prípadne strop, do ktorého spotrebiteľ môže opakovane čerpať finančné prostriedky). Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí upravovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný, v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere).

19. Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozíčných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-212/07, bod 110.).

20. Rozsudok vo veci C-42/15 konštatoval, že smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 smernice. Aj so zreteľom na to sa v praxi všeobecných súdov Slovenskej republiky vyskytujú (resp. vyskytovali) pochybnosti o tom, či textu „zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia“ (článok 10 ods. 2 písm. h) smernice) obsahovo zodpovedá text „zmluva o spotrebiteľskom úvere ... musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“ (§ 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch). Ako už bolo uvedené, úmyslom zákonodarcu, ktorý zreteľne vyjadril aj v

úvodnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, bolo transponovať smernicu v celom rozsahu. Zámerom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 smernice.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018 v obdobnej veci konštatoval: „Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. V predmetnom konaní nebolo sporné, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má všeobecné náležitosti podľa Občianskeho zákonníka. Sporným nebolo ani to, že vymedzuje tiež celkovú výšku úroku, výšku mesačnej anuitnej splátky, počet splátok a termíny splátok. Pokiaľ ide o to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvorili strany sporu, obsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov, je potrebné mať na zreteli, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k) (písm. l) od 1.4.2015 do 30.4.2018) zákona č. 129/2010 Z.z. umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivéj splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Dovolací súd v súvislosti s tým poznamenáva, že aj v zmysle rozsudku zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa, a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy a vo forme amortizačnej tabuľky.“

22. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje tiež na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k danej otázke, a to uznesenie sp. zn. 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.04.2018. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v tomto rozhodnutí tiež venoval výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) (písm. l) od 1.4.2015 do 30.4.2018) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého je zrejماً možnosť a tým aj nutnosť eurokonformného výkladu daného ustanovenia s poukazom na článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS. Z odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.4.2018 vyplýva: „Pokiaľ ide o to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvorili strany sporu, obsahuje výšku, počet a termíny splátok úrokov a iných poplatkov, je potrebné mať na zreteli, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivéj splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, istinu, úverový úrok a iné platby“.

23. Odvolací súd dopĺňa, že na záveroch vyjadrených vo vyššie uvedených rozhodnutiach sp. zn. 3Cdo/146/2017, sp. zn. 4Cdo/211/2017 spočívajú aj ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď napríklad sp. zn. 3Cdo/56/2018 z 17.4.2018, sp. zn. 4Cdo/187/2017 z 23.4.2018).

24. Vychádzajúc z účelu smernice, právnych záverov vyjadrených v rozsudku vo veci C-42/15, účelu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie Najvyšším súdom Slovenskej republiky odvolací súd uzavrel, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje

povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky.

25. Zákonom č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení oznámenia o oprave chyby č. 299/2017 Z.z., došlo k zmene (mediiným) ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1. mája 2018 slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“. V dôvodovej správe k tomuto zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté so zreteľom na závery vyjadrené v rozsudku vo veci C-42/15. Od uvedeného dňa sa teda legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo (podľa vyššie uvedeného názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky) možné a potrebné prekenuť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.

26. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu podľa názoru odvolacieho súdu potom predmetná zmluva o úvere obsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, teda výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a záver súdu prvej inštancie o tom, že predmetný spotrebiteľský úver sa považuje v dôsledku absencie tohto údajá za bezúročný a bez poplatkov podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona potom nie je opodstatnený a dôvodný. Vzhľadom na opodstatnenosť odvolacej námietky, že preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení o otázke splnenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcej z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ktorá je podkladom pre záver o tom, či poskytnutý spotrebiteľský úver je alebo nie je bezúročný podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, odvolací súd uzatvára, že odvolanie žalobcu je v tomto smere dôvodné.

27. Ďalšou odvolacou námietkou žalobcu, bolo namietanie, že zmluvná pokuta bola dojednaná priamo v zmluve a jej výška bola dohodnutá v súlade s § 53b ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.

28. Zmluvná pokuta bola zahrnutá do textu Zmluvy do bodu 8.1. Text Zmluvy bol predformulovaný žalobcom a navyše písaný minimalizovaným písmom, bez zvýraznenia dôležitých častí v Zmluve. Samotná zmluvná pokuta bola zapracovaná do uvedeného textu zmätočne, nejasne, s odkazom na bod 13.1. Zmluvných dojednaní, ktoré neboli súčasťou Zmluvy. Z textu Zmluvy bodu 8.1. sa javilo, že zmluvnú pokutu si mohol veriteľ uplatniť vo výške 0,04% denne už v prípade samotného omeškania a súčasne v prípade omeškania o viac ako tri mesiace, čo sa javí ako určitá duplicita, zvlášť za stavu, keď si mohol žalovaný uplatňovať aj úrok z omeškania. Dojednanie podľa názoru súdu nespĺnilo predpoklady individuálneho dojednania zmluvnej pokuty, tak ako bolo zapracované rozhodne spôsobovalo značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov zmluvného vzťahu, na úkor žalovaného ako spotrebiteľa. Okrem toho, žalobca nepreukázal, že by bolo umožnené žalovanému oboznámiť sa s obsahom Zmluvných dojednaní, ani že mu boli odovzdané v čase pred uzavretím Zmluvy. Odkaz na Zmluvné dojednanie to znamená na nejaké všeobecné zmluvné podmienky, súd nepovažuje za právne relevantný postup v spotrebiteľskom vzťahu, pretože Občiansky zákonník neumožňuje dojednanie zmluvných podmienok riešiť odkazom na všeobecné zmluvné podmienky. Dojednanie zmluvnej pokuty takýmto spôsobom, predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku spôsobujúcu nevyváženosť práv a povinností účastníkov zmluvného vzťahu.

29. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa v tejto časti rozsudku v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením. V súdnej veci nezistil žiadne okolnosti, ktoré by spochybňovali správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti zamietnutia zmluvnej pokuty, v ktorom súd prvej inštancie venoval náležitú pozornosť zisteniu všetkých rozhodných skutočností,

dostatočne zistil skutkový stav a mal spoľahlivé a dostatočné podklady pre rozhodnutie o veci. Dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti o zaplatenie zmluvnej pokuty, súd prvej inštancie správne rozobral v odôvodnení rozsudku (odsek 28.). S týmito dôvodmi sa v celom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd, v podrobnostiach na ne odkazuje a zhodne so súdom prvej inštancie považuje nárok žalobcu na zaplatenie zmluvnej pokuty za neopodstatnený.

30. S poukazom na vyššie uvedené bolo potom nevyhnutným, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku v časti o zaplatenie zmluvnej pokuty potvrdil (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku), vo zvyšku zamietajúci výrok vrátane napadnutého závislého výroku o náhrade trov konania zrušil (§ 389 ods. 1 písm. b), c) Civilného sporového poriadku) a vec vrátil súdu prvej inštancie v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

31. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní v právoplatne neskončenej vrátenej časti bude opätovne vec preskúmať, zaoberať sa pritom vecnou aj právnou správnosťou a dôvodnosťou žalobcom uplatnených jednotlivých nárokov, za tým účelom v súlade s ustanovením § 295 Civilného sporového poriadku doplniť dokazovanie, jeho výsledky nadväzne opätovne komplexne vyhodnotiť, posúdiť podľa príslušných hmotnoprávných ustanovení a následne v právoplatne neskončenej časti znova vo veci rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť.

32. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

33. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).